

Naturalarbejde med en sikkert paaregnetlig Arbejdsstyrke eller for 3 Aar ad Gangen at lade det udføre for Kommunekassens Regning efter Licitation, ved Afford underhaanden eller ved Leiede Folk. Vælger Kommunerne det Sidste, vil Arbejdets forsvarlige Udførelse komme til at afhænge af, om Entreprenorerne ville og kunne overholde deres Forpligtelser, om det er overkommeligt at skaffe tilstrækkeligt Mandskab tilveie o. desl. Slipper dette — hvilket let kan hænde, navnlig i Tilfælde af betydeligt og udstrakt Snefald — og blive Veiene saaledes ikke fastede forsvarlige og i rette Tid, vil man næppe med Føie kunne besvære sig over Kommunerne, naar de blot have anvendt en saadan Omhu ved Ordningen af Forholdet, som der med Billighed kan kræves af dem. Man kan kun besvære sig over Loven, der tillader en Udførelse af Snefastningen, som er mest udsat for at gaa istaa, netop naar Snefastningen er mest nødvendig. Til denne Betænkelse med Hensyn til selve Arbejdets Udførelse kommer, at Kommunerne næppe kunne arrangere deres hele Snefastning paa denne Maade, uden at det vil være forbundet med betydelig Hafard for Kommunekassen, og i hvert Fald ikke uden at behyrde Skatteyderne med en forøget Pengeafgift, der rimeligvis vil blive mere trykkende end det Naturalarbejde hvorom her er Tale. Udvalget foreslaar derfor en Affattelse af denne Paragraf, hvorved Snefastning in natura stilles i Spidsen som den regelmæssige Ordning. Ved Siden deraf foreslaas, at Arbejdets Udførelse efter Licitation, ved Afford underhaanden eller ved Leiede Folk skal benyttes paa de Landevejstrækninger, som Amtsrådet efter Forslag af Sognerådet maatte bestemme, naar der ydes Kommunen Bidrag af Amtsrepartitionssonden; der bør nemlig have Sikkerhed for, at dette Bidrag kommer de Snefastningspligtige tilgode til Lettelse i Arbejdet og ikke ved at gaa ind i Kommunekassen kommer Skatteyderne tilgode til Lettelse i Skatterne. Endelig vil der formentlig være givet Kommunerne al fornøden Frihed, naar det til-

føies, at Amtsrådet efter Forslag af Sognerådet for 3 Aar ad Gangen kan bestemme, at Snefastningen skal udføres som anført for Kommunens Regning paa Gangstier samt paa saadanne Vejstrækninger, som efter de stedlige Forhold hensigtsmæssigst fastes paa denne Maade.

Til §§ 5—6.

Da det gjældende Grundlag for Snefastningsbyrdens Fordeling har vist sig brugeligt og nu er tiltant, finder Udvalget det rettest at beholde det, trods de Ufuldkommenheder, der vistnok klæbe ved det. De tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal i Rigsdagssamlingerne 1858—59 og 1871—72—1873—74 have vist, hvor vanskeligt det er at finde et andet mere tilfredsstillende Grundlag.

I Udvalget har det været gjort gjældende, at da en Eiendom, der fjæres af Kommunegrænsen, ordentligvis vil være skyldsat særskilt for hver Kommune, er der ingen Grund til at gjøre det til en Regel, at en saadan Eiendoms Bruger skal ansættes til Snefastning efter hele sit Hartkorn i den Kommune, hvor Stedet ligger, og at der derefter skal etableres en mellemkommunal Opgjørelse af Snefastningspligten mellem de to Kommuner. Man vil som Regel kunne ansættes særskilt af hver Kommune for hans Tilliggende i samme. En Konferencé om Spørgsmaalet, som Udvalget har haft med Indenrigsministeren, førte ikke til noget endeligt Resultat. Udvalget indskrænker sig derfor til at foreslaa en væsentlig formel Ændring til § 6 forbeholdende sig en hderligere Undersøgelse af dette Spørgsmaal mellem 2den og 3die Behandling.

Til § 8.

Udvalget finder, at Husmænd med under 2 Skpr. Hartkorn og Sinderster ikke bør kunne ansættes til Snefastning baade efter Hartkorn og Afuranceværdi, men at Sognerådet, hvor Muligheden for en saadan dob-